

Jana Rečková
Pomalá kletba
(ikarie 1996/05)

Do města se sjížděli slavní léčitelé a čarodějové v kočárech nebo vysokých vozech se zdobenými plachtami, doprovázení služebnictvem a žáky, a také méně slavní léčitelé, bylinkáři a venkovské vědmy, ti druzí s menším halasem a pěšky, dávající však jasně najevo, že jsou tu a hodlají princeznu vyléčit. Taldri přišel jako žebrák, v tenké, vybledlé košili a bos a stráží u brány vysvětlil, že hledá práci. A v Broweldu prý je teď práce dost, když se sem nahrnulo tolik lidstva, tak to aspoň slyšel doma v osadě.

Voják kývl. "Konečně taky jeden, co není léčitel," zabručel a pustil ho do města. Taldri poděkoval nesmělým úsměvem. Dal si záležet, aby působil mladě a nezkušeně, bude to potřebovat. Přinejmenším pro začátek. Kráčel rozpálenou, zaprášenou ulicí. Ve všech městech Lattaminu vede přímá cesta od brány k tržišti. A na tržišti se člověk dozví úplně všechno, není-li hluchý nebo hloupý.

Taldri přecházel od stánku ke stánku, zloději si ho nevšimli; tomu mladému venkovanovi zjevně nebylo co ukrást. Prodavači ho přejeli letmým pohledem a věnovali se nadějnějším zákazníkům. Naslouchal, tu a tam se dal do řeči s některou z trhovkyň. Vybíral si ženy dost staré, aby k tomu bezbranně vyhlížejícímu mládenci, za jakého tu dnes byl, pojaly špetku mateřských citů, a současně dost mladé, aby si mohly myslet, že se mu zalíbí. V odhadu žen se nikdy nemýlil. Klábosil a nevinně se usmíval a hledal někoho z paláce. Řečná prodavačka slaných sýrů mu ukázala hodně zajímavých lidí a on si je pečlivě ukládal do paměti, ale k použití byla jedinečně ta stařenka. Celý život strávila v paláci a každý to o ní ví, a na stará kolena ji vyhodili a jen občas jí dávají k vyčištění vzácné nástěnné koberce. Nikdo je nevyčistí tak dokonale jako babka Otapi. Však si právě jeden nese... "A je pro ni těžký," poznamenal Taldri mazlivým přízvukem z kraje pouště a vyrazil za stařenou, prohýbající se pod tíhou břemene.

"Pomůžu ti," nabídl se. Postavila stočený koberec na zem, oddechovala a prohlížela si ho.

"Venkovan?" zeptala se úsečně.

"Ano. Hledám práci."

"U mě?" ušklíbala se.

"Ne," odvětil upřímně. "Mám hlad. Žebrat ale nechci."

Zakroutila hlavou, ještě jednou si změřila jeho hladkou tvář, vlasy spletené do copu, košili po kolena a pod ní zřejmě nic, jistě jeho jediný oděv. Usmála se. "Tak to zvedni, hochu. Opatrně, ten koberec má už něco za sebou."

Její dům byl velký a pohodlný, ale zchátralý. Zažil se svou paní doby hojnosti i dobu nedostatku. Taldri uložil koberec do dílny, kde to páchlo přípravky na odmaštění a povalovaly se různé druhy kartáčů a košťátek a hadrů, a sedl si k jídlu, které mu Otapi předložila. Dívala se, jak jí.

"Poslyš," ozvala se. "Tenhle dům už dlouho nepoznal mužskou ruku a potřebuje leckde vyspravit a já na to nemám sílu ani odvahu. Měla bych pro tebe návrh. Nejsem bohatá, ale když budu spokojena, doporučím tě dalším."

"Dobře, беру," souhlasil bez váhání.

"Hm," broukla a nakrčila nos. "Smrdíš pouští. Určitě se doma natíráte tukem z hrbatců..."

Kývl, v očích mu zahrálo. "Chceš mě vykoupat?"

"Kdyby ti to nevadilo..." Vrásky na její tváři se složily do mírně nadřazeného výrazu.

"Když tobě nevadí plýtvat vodou."

"Mám vlastní studnu. Lepší než v paláci," pochlubila se. Taldri složil ruce na stůl ze světlého dřeva. Chce vědět, na čem je? Ovšem. Zahlédne-li u nového pomocníka obřadní jizvy Umbegů, raději se odstěhuje třeba k nějaké praneteři, než se nechat v noci podříznout od mládence z pouštního kmene vrahů. Zasmál se.

V holé místnůstce s velkým nezaskleným oknem, hned vedle dílny, stála jen hrubá lavice a objemná kád'. Taldri si podle pokynů své nové paní nanosil vodu. "To stačí," zamumlal. Ohlédl se. Stála se založenýma rukama na prahu a neměla v úmyslu odejít. Rozvázal šňůrku na copu, stáhl si košili. Vyzývavě se k ní obrátil. Tiše sykla, když spatřila tetování na jeho stehně. Přestože tohle rozhodně nebylo znamení vrahů. Vzal misku s mýdlem a ponořil se do vody. Otapi pustil z hlavy, ať se klidně podívá.

Připravila mu osušku i čisté šaty. "Obleč si kalhoty," poradila mu vážně. "A tímhle se moc nechlub. Hodně měšťanů nemá karvany v lásce."

"Díky." Oblékl se rychle, bylo znát, že městské šaty nemá na sobě poprvé. "Tak se ptej," vyzval ji pak. "Jistě tušíš, že jsem si tě nenašel náhodou." Po jeho přízvuku nezbyla ani stopa, mluvil tvrdě a zřetelně.

Otapi si povzdechla. "Jako venkovan ses mi líbil víc."

Usmál se. "A k tomu jsem starší, než jsem se dělal."

"Hm. Do paláce se táhnou učenci i podvodníci, slétají se jako supi. Ale karvanga jsem tu ještě neviděla. Vy přece léčitelství neprovozujete!"

"Ne. Zato hledáme. A já v Broweldu našel svou otázku."

"Chceš jít ke králi?" Znepokojeně zamrkala.

"Myslíš v černém rouchu s obrazem hadoskoka? Ne. Volím tajné cestičky."

"Jsem jedna ze tvých cestiček?"

"Hm. Máš princeznu ráda?"

"Kdo by ji neměl rád! Kdybys ji znal! Milá, krásná, vlídná..." Otapi si utřela slzičku. "Brečím jako bába na pohřbu. Je to strašné. Ona jen leží, hledí do stropu, nepromluví, nepohne se. Trvá to už od Žluté hvězdy!"

"Nenašli na ní žádnou nemoc?"

"Vůbec žádnou."

"Ani vědmy?" Potměšile se usmál. Tušil, že Otapi víc věří těm nevzdělaným, zato zkušeným ženským, které poznaly život na vlastní kůži.

"Neposmívej se! Těm aspoň nejde o slávu!"

"Já vím."

Zase ho zkoumala ostrým pohledem. Jako špikovací náčiní, pomyslel si. Nabídl jí svou skutečnou tvář, bez masky.

"Tohle jsi tedy opravdu ty?" zeptala se nejistě. Nevyděsilo ji to.

"Hm. Ošklivé, co?"

"N-ne. Slyšela jsem o vašem umění, ale člověk si to nedokáže představit. Teď, když to vidím před sebou... Máš laskavé oči. Solitai mívala taky takové."

"Tak povídej, a řekni všechno!" Taldri potřásl mokkými vlasy, odhrnul si je za uši a jeho obličej opět přestal mít cokoli společného s tím člověkem, jímž byl. Rychlá změna tváře už mnoha karvangům zachránila život, když prchali z míst, kde úspěšně překřížili cestu zlu v lidské kůži...

Otapi unikl krátký výkřik. "Nedivím se, že se karvangů lidé bojí... Povím ti něco, ale nesměj se mi. Ne, ty se nebudeš smát. Král se mění. Zapomíná. Vždycky míval skvělou paměť. Teď se pořád ptá, co bylo včera. Nevdrží u žádného jednání, odchází do zahrady, podupává na místě, křičí na komorníky, třesou se mu ruce. Někdy se ani nedokáže podepsat, a listy mu předčítá tajemník."

"Takže otec a dcera? Jen oni?"

"Královna loni umřela na horečku, ale předtím byla taky tak divná. A mladší bratr Solitai, princ Dghele..."

"Následník?"

"Ten. Dostává záchvaty zuřivosti. Zranil už hodně sloužících... Pak upadne do bezvědomí... Král to tají, aby prince Panská rada nedala prohlásit za nepřítelého."

"Aha. Napadlo někoho, že by mohlo jít o otravu?"

"Pátrali po tom. Pořád pátrají. Všechno je pod dozorem, všechno se prověřuje... Nic. Vůbec na nic nepřišli."

"Hm. Proč sis sundala ten přívěsek? Mělas ho na krku, když jsem tě potkal. S červeným kamínkem..."

"Proč se ptáš," zašeptala. "Dala mi ho Norama, velitelka palácové stráže. Hodná dívka."

"Stráži velí žena?" užasl.

Otapi se uchichtla. "Na první pohled to nerozeznáš. Ve zbroji vypadá jako chlap. Trochu jsem jí k tomu místu pomohla. Už je to dávno. Pět, ne, sedm let. Teď už nemám žádný vliv."

"Nosíš ten kamínek jen do paláce?"

"Je to prý ochrana proti nemocem. Palác je plný nemocí, ne?"

"Smím ho vidět?"

Otapi vstala a z vedlejšího pokoje donesla truhličku, v níž přechovávala své chudé šperky. "Tady je."

"Sankvarín," vydechl Taldri. Točil červeným kamínkem mezi prsty, sledoval, jak odráží světlo. "A takhle vybroušený! Odkud ho měla ta tvá Norama?"

"Nosí úplně stejný. Nemají velkou cenu." Otapi zavřela truhličku. "Prodává je klenotník na Palácovém náměstí."

Taldri jí podal přívěsek. "Tak. Dám se do práce."

"Co chceš dělat?"

"Co mi poručíš. Najala sis mě na práci."

Zalapala po dechu. "Jakživa jsem neslyšela, že by karvangové pracovali!"

"Slyšíš to právě teď." Bavil se jejími rozpaky. "Otapi, tvůj dům mě potřebuje. Chceš-li mi pomáhat, zamysli se, jak mě dostat do paláce."

* * *

Otapi vešla do krámků. Koutkem oka zahlédla, jak se její karvang dává do řeči s učedníky slavného čaroděje Elmiralthy, čekajícími před branou paláce na návrat svého mistra. Elmiralthu znala a pamatovala si jeho barvy, jeho žáci je nosili na šerpách.

Klenotník měl široký úsměv a chytrá očka. Ukázala mu přívěsek. "Můj synovec by chtěl taky takový. Pro svou dívku. Nejsou prý drahé..."

Vyslovil cenu, ohrnul koutky úst dolů.

"Ano, to by šlo." řekla spokojeně.

Obchodník vytáhl zpod stolu klíč. odemkl zásuvku v pevné skříni a vyndal červený kamínek na tenkém řetízku. Otapi si šperk důkladně prohlédla.

"Ale tenhle je jiný," namítla. "Jinak odráží světlo."

Muž cosi zamumlal, otočil se a odemkl jinou zásuvku v hloubi skříně. "Tenhle bude dobrý?" zeptal se uštěpačně.

"Zdá se... Doufám, že se bude synovci líbit." Odpočítávala mince. Obchodník se náhle zeptal: "Tvůj synovec je ten vysoký mládenec s copem?"

"Ano. ten." Náhlý klenotníkův zájem se jí vůbec nezamlouval. Rychle opustila krámek.

Z brány paláce právě vyváděli hubeného muže v úboru čarodějů, dlouhém rozevlátém rouchu, fialovém s černými pruhy. Sotva se držel na nohou, hlava mu klesala k rameni, téměř visel na statných pažích strážců. "To je náš mistr Elmiraltha." vyhrkl černovlasý hoch s nímž Taldri rozmlouval. "Je úplně vyčerpaný!" Oba žáci se vrhli k mistrovi, Taldri se přidal. Dychtivě zabodl zrak do mágovy bledé, strhané tváře, pak mu položil ruku na šíji.

"Co to děláš!" okřikl ho černovlasý žák.

Elmiraltha malátně zvedl víčka. "Zůstaň u mě." zaprosil slabě.

"Zůstanu." kývl Taldri. Odstrčil menšího žáka, jenž na něj vylekaně kulil oči, podepřel čaroděje místo něj. Co nejrychleji zamířili k blízkému hostinci, kde byl mistr ubytován. Otapi poklusávala za nimi.

"Pošli žáky pryč." požádal Taldri mága. když ho spojenými silami uložili. Mistr pokynul, chlapci zmizeli za dveřmi. Taldri přemístil dlaň z jeho paže na čelo.

"Ach." vydechl Elmiraltha. "Vracíš mi sílu. Nebude ti chybět?"

"Nedávám víc, než snesu." pousmál se Taldri.

"Byl by z tebe dobrý čaroděj," zašeptal mistr Elmiraltha. "Já vím. vím... Vaše zaměření je neslučitelné s magií..."

"To bych netvrdil." překvapil ho Taldri. "Ale pravé magie je na světě tak málo, že skoro nestojí za to v ni věřit."

"U karvanga bych takový názor nečekal. Je mi lépe. neunavuj se už... Čím se ti mohu odvděčit?"

"Prostě povídej." vyzval ho Taldri.

"Pro citlivé smysly a vnímavou duši je tam uvnitř peklo." začal zamyšleně čaroděj. "Nelíbilo se mi ani v chodbách v přízemí, ale nahoře v patře mě ta síla udeřila a ožehla jako plamen, cítil jsem smrt, jen smrt, a nechápu, jak se tam ti lidé, stráže, sloužící, ošetřovatelky, mohou vůbec pohybovat." Rozkašlal se. "Ta ubohá dívka je mrtvá, karvangu. Nevím, proč jsi přišel do Broweldu, ji však nezachrániš. Princeznino tělo přežívá, protože je mladé a silné, ale v něm je docela prázdno. Proč to nikdo přede mnou nepoznal?"

"Snad jsi jediný skutečný čaroděj v zemi." řekl Taldri. "Věřím každému tvému slovu, a to se mi běžně nestává... Mistře. Co si myslíš o sankvarínu s hvězdou?"

Čaroděj se s námahou nadzvedl. "Osmicípou? Výbrus podle Meskiola?"

"Právě tak."

"Nu, vsazuje se do stěn obvykle ložnice, jídelny, nebo i chodeb, jde-li o velký dům, jako ochrana proti útoku Zmatených démonů."

"A pokud by ve stěnách domu už nějaká neblahá moc působila?"

"Pak je nutno nosit ho na krku nebo v čelence. V prstenu je méně účinný..." Čaroděj se zarazil. "Ta ošetřovatelka! Měla ho na čele, až nahoře, ve vlasech!"

Taldri vstal a prošel se po jemně vrzajících prknech podlahy. "Hledám... Pátrám. A nevím."

"Na karvanga jsi až příliš skromný." podotkl čaroděj. "Rád bych tě lépe poznal. Zajímáš mě."

"Poznal?" Taldri se trpce zasmál. "Nenosím stále tutéž tvář. příště mě v davu přehlédneš..."

Elmiraltha zavrtěl hlavou. "Ne." Někdy to zkusím." Taldri zamířil ke dveřím.

"Počkej!" zavolal čaroděj. "Chystáš se do paláce? Proč? Solitai nikdo nepomůže."

"Ohrožených je víc."

"Počkej. Něco tu mám... Měl jsem to mít u sebe dnes ráno..." Lusknutím prstů si podal ze stolku pod oknem vyřezávanou skříňku. Taldri při ukázce mistrova umění ani nezvedl obočí. Nepřekvapovalo ho, že Elmiraltha skutečně něco umí. Tenhle mistr nebyl žádný ubohý kejklíř. Elmiraltha otevřel víko a vytáhl maličký, oblý oříšek.

"Oříšek z klaemiky?" žasl Taldri. "Ta snad už nikde neroste!"

"Jedna z pomůcek, které uznáváte i vy," usmíval se čaroděj. "Vezmi si ho! Jistě víš, jak se s ním zachází."

"Jistě... Ale nedávej mi ho. Nemíním si pro svou ochranu zašít pod kůži něco, co by mělo růst na kraji lesa a na jaře se osypat květy a..."

"Chtěl bys ho zasadit, vid'?" Mistr se dobrácky ušklíbl. "Máš v každém oku stovku hvězd, jen na to pomyslíš... Uděláme to jinak, příteli. Až dokončíš svou práci tady ve městě, navštiv mě na mém hradě. Marchor najdeš snadno..."

"Vím, kde to je," přerušil ho Taldri. "Byl jsem na Marchoru."

Čaroděj sraštil čelo. "Skutečně? Nevzpomínám si."

"Prodal jsem ti sáček sušených bobulí marliky. " Taldri mávl rukou. "Povídal jsem ti, že nenosím stále tutéž tvář."

"Ten zkřivený chlapík s marlikou?" Elmiraltha zděšeně zvedl dlaně v gestu proti uřknutí, jež by se hodilo spíš pro lesní vědmu. "Přísahal bych, že ten člověk prodělal křivici, mrtvici a někdo mu polámal všechny klouby v těle..."

"Na tom posledním něco je," zamumlal Taldri. "Ještě pořád mě zveš?"

"Ovšem. Zasadíme spolu klaemiku. Uprostřed nádvoří."

Taldri se uklonil a znovu se obrátil ke dveřím.

"Dávej na sebe pozor," uslyšel za sebou. Téměř ho to dojalo.

"Nabízeli mi nějaký jiný," vykládala Otapi rozčileně. "Jinak broušený. A pak se začal vyptávat..."

"Hm," udělal Taldri.

"A Norama se za tebou dívala, když jsi podpíral toho čaroděje." hlásila Otapi. "Stála před těmi černými dveřmi s kováním a nespouštěla z tebe oči."

"Je světlovlasá, kudrnatá? S červenou čelenkou?"

"To je ona. Jsi všíímavý!"

"Ramena má jako muž."

"Jen ta ramena, a ještě ve zbroji." zasmála se Otapi. "Je to pěkná žena. Mohla bych tě s ní seznámit."

"Ano, to se mi hodí," přikývl. "Zítra. A teď se dáme do té střechy."

"Ty nejsi unaven?" podivila se. "Slyšela jsem, co povídali ti žáci!"

"Jsem, ale jinak. Oprava střechy je báječná zábava."

"Tak dobře, dobře. Skočím k sousedům pro nářadí." Taldri si lehl na podlahu, čekal, až se Otapi vrátí, a myslel na Noramu. Proč si vybrala tak divné povolání? A proč se dívá zpod obočí a sklání přitom hlavu? Být nesmělá, není velitelkou stráže. Nebýt nesmělá, vdala by se... Noramo se sankvarínem v čelence, jakému pánovi sloužíš? Vyskočil, zahnal bolest v zádech do nepatrného koutku vědomí, kde měla své trvalé místo, byl zase připraven. K práci. K hledání.

* * *

Mijurea odložila houbu a zahleděla se na nehybné, vyhublé tělo princezny Solitai. Večerní umývání bylo u konce, brzy ji přijde vystřídat noční ošetřovatelka. K tobě je to kruté, ubohá dívko, oslovila v duchu princeznu. Vlastně bylo. Teď už necítíš nic. Udržujeme při životě tvé tělo, protože jsi královská dcera. Jak ráda bych ti přitiskla na nos a ústa ten vyšívaný polštářek! Bylo by to milosrdné. Umíráš pomalu. Všichni umíráte pomalu, jste náramně odolná rodina. Prokletá rodina! Brzy nastoupí na vaše místo můj krásný, milovaný pán, jemuž jste tolik ublížili. Vezme si zpátky, co jste mu ukradli.

Dveře tiše vrzly. Mijurea sebou trhla, obrátila se jako vyplašená srnka, věčně ohrožená, věčně ve střehu... Vydechla. "Noramo! Bylo tu tak ticho!"

"Promiň, nechtěla jsem tě vylekat." Velitelka stráže měla hluboký, příjemný hlas a v obyčejném oděvu, do něhož se po službě převlékla, už vůbec nepřipomínala muže. "Mám vzkaz. Od klenotníka."

"Můžeš mluvit. Solitai dávno nic nevnímá."

Norama se ošila. "Kdopak ví... Tedy, klenotník musel prodat jeden pravý kámen. Já... Asi jsem to zavinila. Ta stará žena je má přítelkyně. Jako moje babička, tak nějak... Dala jsem jí ochranný přívěsek..."

"Přestaň koktat," přerušila ji Mijurea rázně. Její laní chování bylo to tam, ke své stoličce došla téměř vojenským krokem. "O tvé oddanosti přece nikdo nepochybuje."

"Stará Otapi sháněla šperk pro synovce, prý se mu zalíbil. A postřehla jiný způsob vybroušení."

"To je všechno? Co je zač, ten synovec?"

"Neznám ho. Chlapík z pouště, nebo odněkud z osad na okraji. Docela hezký mládenec..." Norama krátce pouvažovala, zda se má zmínit o tom, jak se mladík hrnul na pomoc tomu čaroději, hm, má prostě dobré srdce, zrovna jako jeho teta. To nebude důležité...

"Asi je to jen náhoda," pronesla zvolna Mijurea. "Ale nebylo by špatné mít ho pod dohledem. Mohla bys ho zařadit do stráže? Snad nebude úplně nemehlo, hoši z pouště bývají bojovní!"

"Zařadím ho do výcviku čekatelů," navrhla Norama. "Jeho Veličenstvo mi podepíše cokoli, když mu přidržím ruku. Má mě radši než tajemníka."

"Nedívím se," vyprskla Mijurea. "Výborně, Noramo. A upozorni na něj naše lidi!"

"Spolehni se, paní," uklonila se Norama. Chtěla Mijurei políbit ruku, ale ta ucukla "Ne, to mi nedělej! Ještě jsme nezvítězili!"

* * *

Otapi se nestačila divit, jak hladce všechno probíhalo. Noramě její synovec zřejmě padl do oka, a když se Otapi zmínila, že mladík hledá práci, nabídla mu čekatelský oddíl. Taldri jen přikyvoval a říkal ano, a přitom si bedlivě, všímal chování té hřmotné plavovlásky. Její postavení v téhle záležitosti je podřízené. Rozkazy přijímá od někoho vyššího. Dostala rozkaz a plní ho. To znamená, že o mně vědí. Klenotník, no ovšem. Dotkl se své nové náušnice. Kamínek schoval za ucho, zvenčí byl vidět jen zkrácený řetízek. Ochrana před neznámým nebezpečím...

Jednání s Noramou probíhalo v její malé pracovně v přízemí hlavní budovy. V těch místech už mistr Hmiraltha vnímal cosi nedobrého. Taldri si povzdechl. Škoda, nemám tak ostré smysly. Musím o to pozorněji naslouchat lidem. Klepům. Pomluvám. Opilým žvástům. Těžká práce, těžký úděl, ale vybral jsem si ho.

Norama ho osobně zavedla na cvičiště na vnitřním nádvoří. Čekatelé neměli žádné stejnokroje, ale jejich tváře měly jedno společné: touhu postoupit. Dostat se výš, vyšplhat třeba po zádech kamaráda. Nelíbili se mu a on se nelíbil jim. Kývl na další otázku, ano, umím zacházet s mečem, velitel výcviku zvedl obočí a nabídl mu, co zbylo ve zbrojnici. Meče byly směšně tupé ve srovnání s těmi, s nimiž cvičil jako chlapec. Pak mu nabídl soupeře, dychtivého porazit nováčka. Taldri si

dával pozor a držel se pravidla karvangů být jen o něco lepší než soupeř. Měl ho v krvi. Zbývalo mu dost času ke sledování okolí. Zahlédl Noramu v okně v prvním poschodí. Tam někde jsou pokoje princezny. Kdo to vedle ní stojí? Nějaká žena, ale drží se ve stínu za závěsem. Nemohu už déle civět do oken, bylo by to nápadné. Soupeř upadl, pustil zbraň z ruky.

Velitelovo obočí poskočilo výš. Teď proti mně postaví opravdového bojovníka, řekl si Taldri. Všichni čekatelé i strážci se dívali na něj, přestali cvičit. Ta žena vedle Noramy otevřela okno a přistoupila blíž, i když ne na světlo. Křehká tvář, hluboké oči, útlá, stačil si všimnout.

"Kam koukáš!" zahulákal velitel. Jeho nový soupeř, člen stráže, si protahoval paže a ušklíboval se. Těšil se. Taldri kývl, že je připraven, tady snad člověk vůbec nemusí umět mluvit, stačí všechno odkývat, a cvičný boj začal.

Muž ze stráže byl silný, rychlý a zkušený a brzy se divil stejně jako velitel. Co je zač, ten Noramin chráněnc? Jako by o každém úderu věděl předem! Ne, hůř, jako by předem znal každý protivníkův krok, každý pohyb a nádech, směr pohledu, zakolísání... Karvangové nic nedělají polovičatě, myslel si Taldri. Boj se zbraněmi je pro nás vzpomínka na doby, kdy jsme byli opravdovými strážci králů, hlídači pravdy a spravedlnosti, kteří se nesměli bát oznámit vládcům ošklivá slova, jež o nich pronesli poddaní, a nesměli přitom udat jména řečníků, a také museli bránit svého panovníka proti jakékoli přesile. Bylo to nepohodlné zaměstnání, a nynější králové už o tento druh strážců nestojí; i pro ně je nepohodlné žít s pravdou po boku. My však svou vzpomínku uchováváme a mohli bychom kdykoli vyměnit současnou svobodu za tvrdou službu. My jsme připraveni...

Jeho soupeř klesl na jedno koleno, svalil se na udusaný písek. Krvácel z několika mělkých ran. Velitel se rozhlédl a zařval: "Co civíte! Nemáte snad co na práci?" Muži se zvolna rozcházeli. "Takového nováčka jsme tu ještě neměli," pravil velitel výcviku a znělo to téměř uznale. Taldri se pousmál a neříkal nic.

Následující cvičení byla hloupá a nudná. Nástupy, předávání stráže, pochod, nemyslel na ty jednoduché úkony, jen napodoboval to, co prováděli druzí, a jeho tělo si pamatovalo pohyby a neobtěžovalo takovými podružnostmi mysl, zaujatou úvahami. Co asi je ve stěnách prvního poschodí za zlou moc? Jak se tam dostala, kdo se přátelí se Zmatenými démony, a co z toho má? Jak působí ochranný sankvarín? Pohlcuje škodlivé účinky neznámého zla nebo je jen odklání od svého nositele? Kdo je ta žena vedle Noramy? Otázky bez odpovědí. Naslouchej! Spřátelil se s bystrým mladíkem z řad čekatelů, který mu projevoval neučený obdiv a doufal, že se časem naučí něco z jeho

šermířských úskoků, promluvil o víně, kdosi další se přidal. Zítra budu o něco dál...

Dalšího dne ráno se Taldri seznámil s princem, a nebylo to právě příjemné seznámení. Ten bledý, útlý hoch se s nepřičetným řevem vyřítil ze zbrojnice, mával kolem sebe mečem a za ním se hnali dva vyděšení a zkrvavení strážci. Nikdo si nedovolil bít se s tím mládencem. Taldri zůstal stát ve stínu, nehýbal se. Mladíkovy široké, oslněné zorničky nemohly jeho přítomnost objevit. Princ se přiblížil, Taldri skočil, meč odletěl do poloviny nádvoří. Chlapec se zmítal, ječel, všemi údy mu šubaly křeče. Taldri ho přidržel, dokud se jeho chabé síly nevyčerpaly. Trochu k tomu přispěl, aby zkrátil průběh záchvatu, až ho úsilím brněly ruce. Když mu princ ochabl v náručí, ohlédl se, komu by ho předal.

"Buď tak hodný a odnes ho do jeho ložnice," ozval se hebký hlas. Tajemná žena s hlubokýma očima otevřela postranní vchod do budovy. Taldri s princem prošel mezi kroucenými pozlacenými mřížemi, počkal, až žena zamkne, vykročil za ní po schodech s bohatě vyřezávaným zábradlím. Uložil hochu na lůžko s jemným, lesklým přehozem. Zlato a lesk, sošky a vázy k rozbíjení, číše a džbány k opíjení, ozdobné zbraně, jež umějí zabíjet... Ložnice hodná prince. Žena, která ho sem přivedla, dávala úsečné příkazy služebnictvu a mladé ošetřovatelce. Pak se obrátila k němu. "Jak jsi to dokázal?"

"Byl oslněn, viděl jsem jeho oči," vysvětlil jí.

"Jsi pohotový," poznamenala. "Co to máš s rukama?"

"Princ přece jen něco váží," usmál se. "Musel jsem ho držet hodně pevně."

"To je pravda. Pojd' si na chvíli odpočinout. Zavedu tě do knihovny. Přijdu pro tebe, až tady všechno zařídím... Kdyby se tě někdo ptal, řekni, že tě tam pustila Mijurea."

"Mijurea," opakoval. "Díky, paní."

Zčervenala. "Jsem jen ošetřovatelka."

"Velíš ošetřovatelkám," poopravil ji. "Všiml jsem si."

"No ano. Ale nejsem paní." Nepatrně zesmutněla. Vyšli na chodbu, a jak ho vedla ke knihovně, pocítil lehkou nevolnost. Právě jsme minuli místo, kde je ve zdi ta věc, pochopil. Mistr Elmiraltha je velmi vnímavý čaroděj!

"Proč ses zastavil?" Mijurea na něj vrhla podezíravý pohled.

"Zaujal mě ten obraz," ukázal. "To je Jeho Veličenstvo?"

"Jeho otec. Starý král. Prý byl moudrý..." Řekla to trpce. Proč?

"Zvláštní," zamumlal Taldri a opět vykročil.

"Co je zvláštní?"

"Připadá mi divné, že tak statný muž zplodil jen jediného syna."

"Do takových úvah se nepouštěj!" pokárala ho. Ráda by pověděla víc, pomyslel si. Asi nesmí.

"Ptala ses a já odpověděl," hájil se.

"Hm," uznala neurčitě. Otevřela jedny z masivních dveří. "Tady. Pod oknem je křeslo." A byla pryč.

Takže starý král měl synů víc, usoudil Taldri. Ví se však jen o jednom. Proč to ta mladá žena se srnčími pohyby tak těžce nese? Milenka zavrženého syna? Hm, musel by být o hodně starší než ona. Milenka syna zavrženého syna? To spíš. Pohodlně se opřel, natáhl si nohy, zvolna před sebou pohyboval rukama, aby z nich odplavil brnění přebytku princovy chorobné síly.

"Co to děláš?" ozvalo se docela blízko tiché zachraptění. Taldri nadskočil leknutím. Ve velikém křesle, napůl ukryt za mohutným čalouněným opěradlem, seděl muž ve zlatě vyšíváném, ale na prsou ušmudlaném kabátci, s rozčuchanými vousy a rukama plnými prstenů, jejichž prsty se neustále třásly. "Jsi snad jeden z těch pitomých mágů, co tady pořád otravují?"

"Ne, Veličenstvo," odpověděl Taldri s hlubokou úklonou. "Jsem čekatel stráže. Donesl jsem prince do ložnice a ošetřovatelka mě tady nechala odpočívat."

"Zase záchvat? Zabije ho to." Nezdálo se, že by krále ta představa právě znepokojovala. Jeho myšlenky, roztřesené stejně jako ruce, se daly na pochod, královny nohy je následovaly. "To ty opravy," svěřoval se slabým, jakoby dětským hláskem. "Já jim to povídal! V celém patře sloupali omítku, a větrali a větrali, okna dokořán, nejdřív aby vyhnali prach, pak zase aby dobře zasychala nová omítka a nový nátěr a kdovíco, a my se přitom všichni nachladili a onemocněli! Ten zatracený průvan! Moje žena..." Vzlykl. "Moje dceruška... A kolik služebnictva pomřelo, to nikdo ani nepočítal!"

"To byla strašná nezodpovědnost," přisvědčil Taldri. Pootočil se ke králi a vzal jeho ruce do svých. Vládce k němu zřejmě pojal důvěru, vůbec se nebránil. Taldri tišil jeho rozrušení, odvracel hrozící stařecký pláč a vracel mu klid. Král žívl.

"Líbíš se mi," prohlásil. "Chci tě do své stráže. Norama to zařídí."

"Jistě, Veličenstvo." Taldri ho jemně dostřkal k jeho křeslu a usadil ho. Král začal tiše, pravidelně odfukovat.

Mijurea vešla do místnosti a našla Taldriho stát nad králem. Vzhlédl. "Pst. Právě usnul. Byl strašně rozrušený."

"Ty máš ale štěstí na královskou rodinu," zakroutila hlavou. "Drž jazyk za zuby. Nikdo nemusí vědět, jak na tom Veličenstvo je."

"Hm. Blábolil nesmysly. O průvanu a tak..."

"Má takovou utkvělou představu," šeptla. "Pojďme odtud."

Taldriho z jejího tónu zamrazilo mezi lopatkami. Přemohl se. Nedal na sobě nic znát. "Kdo tedy vlastně vládne Lattaminu?"

"Správná otázka," řekla s pohrdáním. "Někdy sbor poradců, jindy Panská rada, ale většinou tajemník."

Nebo Norama. Nebo ty, pomyslel si. "Král vykládal, že mě chce do stráže... Asi bych na to měl zapomenout, co?"

"Asi. Snaž se udělat dojem na Noramu."

Odemkla zlacenou mříž, zámek byl jednoduchý a klíč velký, s jediným zubem. Pokynula. Taldri se zatvářil lítostivě, jako by se s ní nerad loučil.

Neušlo jí to. Sama se nerada loučila, cítila se tu opuštěná, opuštěná mužem, jehož milovala. Tím, který čeká někde za rohem, někde v dálce, až královská rodina podlehne zlé moci. Je to bohatý muž. Muž, toužící po moci... Takoví si neberou ošetřovatelky, ale princezny, říkal si Taldri. Proč si nevezme Solitai, proč ji raději zabíjí?

Po zbytek dne přemýšlel o podivné ošetřovatelce, snažil se dělat dojem na Noramu, klábosil s novými přáteli a večer se převaloval na lůžku a nespál, dokud nepřišla Otapi a nepřinesla mu svůj zaručený uspávači prostředek, bylinkový čaj a obklad na čelo.

Usnul tak tvrdě, jako už dlouho ne, a sen, který ho týral už deset let, toho využil a přispěchal. Nechal ho ležet připoutaného pod prudkým ledovým vodopádem, jenž do jeho promrzlého těla bodal a bušil a šlehal tisíci ostrých vodních paprsků, bičů a kladívek, nechal ho znovu pomalu umírat a pak, to bylo mnohem horší, znovu podstoupit muka ožívání, kdy se do sedřené kůže vrací cit a cary vědomí drhnou o skály bolesti... Probudil se s výkřikem. Otapi seděla u něj a hladila mu čelo a tváře. Zaostřil oči, přinutil se být zase vzhůru. Viděl, že stará žena pláče.

"Mluvil jsem ze spaní?" zděsil se. No tohle! Taková hanba! Otapi kývla. Popotáhla, otřela si nos.

"Dostali lupiči ten poklad?"

"Ach," vzdychl. "Nedostali poklad ani mě... Ostatně to nebyl poklad, ale staré plesnivé knihy, a nebyli to lupiči, ale řádní členové spolku čarodějů ze sousední země, a podporoval je kníže Nolmo-Ygara."

"Mučili tě," špitla.

Otřásl se. Neodpověděl.

Mistr Elmirtha se už cítil dost zdráv, aby mohl vyrazit na cestu domů. Nasedal právě do kočáru, když na sobě ucítil naléhavý pohled. Spustil nohu ze schůdků. Na protější straně ulice postával karvang, který mu před pár dny v nouzi poskytl svou sílu. Vypadal jinak než tehdy a čarodějovi žáci ho nepoznali. Mistr pokývl na znamení, že prohlédl jeho převlek, poslal žáka s kočárem zpět do dvora hostince, vešel do výčepu a usadil se v rohu. Karvang vstoupil vzápětí a přisedl si. "Potřebuji tvou pomoc, mistře," řekl.

"Jsi k smrti vyčerpán," poznamenal čaroděj. "Povídej!"

"Není to k smrti, ale ta věc mě opravdu ničí," kývl Taldri. "Vracejí se mi staré sny, otevírají rány... O tom jsem nechtěl mluvit. Přestaň si na mně zkoušet svou moc, příteli."

"Promiň. Rád bych ti pomohl."

"Je to v nové omítce. Oprava královského křídla proběhla před třemi lety. Nikdo neví, kdo ji nařídil. Většina tehdejšího služebnictva zemřela... Prý se tehdy broweldští zedníci a štukatéři bouřili, protože ty práce prováděli řemeslníci ze sousední země. Lidé knížete Nolmo-Ygary."

"Ten kníže ti něco udělal," usoudil s jistotou Elmiraltha.

"To není podstatné," mávl rukou Taldri. "Ygarovi patří Kvamadil. Kvamadil je vlast ekybelbedu."

"Uf," vydechl Elmiraltha. "Závidím ti tvou pohotovou paměť!"

"Není proč. Ekybelbed, mistře. Ta odporná houba je schopna nasáknout cizím vlivem a uplatňovat ho... I po letech?"

"Pokud do ní někdo zaklel Zmatené demony..." Čaroděj se popotáhl za knírek. "Toho mistra bych nechtěl za nepřítele."

Taldri si podepřel hlavu dlaněmi a zahleděl se do dálky. "Musím tu věc z paláce odstranit."

"Nebezpečné samo o sobě. A v čem chceš houbu odnést? Ekybelbed nemůžeš dát jen tak do škopíčku, ten umí zabíjet!"

"Doufal jsem, že mi poradíš vhodnou nádobu."

"Koš z mladého proutí trasovce," vzpomněl si Elmiraltha.

"To nebude levná záležitost," zachmuřil se Taldri.

"Nemáš, co bys prodal?" zeptal se zlehka čaroděj. Viděl, jak karvang zatíná zuby. Vůbec neskrývá své pocity, hm, zvláštní! "Nerozčiluj se. Košík obstarám. Zítra. Ty mi seženeš sankvarín. Ještě ti dám radu. Je to k smíchu, skoro pověra, ale mně se to osvědčilo.... Náramek z vlasů ženy, která tě má ráda." Vyhrnul si rukáv, předvedl zápěstí.

Taldri se tiše rozesmál. "Bavíš mě, mistře."

"Myslíš? Chystám se navštívit palác, tajně, v noci, a mám z toho brnění v zubech," pravil vážně čaroděj. "Vedle tvé nezištnosti bych se musel stydět, karvangu. Za všechny čaroděje Lattaminu."

Je to zvláštní muž, přemítala Mijurea. Synovec staré Otapi, hm. Venkovan z pouště. Norama mluví jen o něm, král na něj nezapomněl a neustále vyžaduje jeho doprovod, v jeho přítomnosti poklidně usíná a ze spaní sebou neškube, princ Dghele obdivuje jeho obratnost v zacházení se zbraněmi a Solitai pohnula očima, když stál ve dveřích a vyřizoval mi princův vzkaz, skoro jako by se chtěla na něj podívat... Není to maskovaný čaroděj? Špeh? Nesmysl. Hloupost. Kdo by mu za špehování platil? Ne, Taldri není podezřelý. I když zvědavý, to zase je.

Moc toho nenamluví, zato umí krásně poslouchat. Každý se mu svěřuje. Chtěla bych si položit hlavu na jeho rameno a plakat...

Rázně vstala z nízké stoličky, napřímila se. Jaké mě to napadají věci! Já a plakat? Plním úkol. Sloužím svému milovanému pánovi. On na mě nezapomene, neopustí mě. Miluje mě, přestože jsem jen obyčejná žena, žádná princezna. Odmění se mi. Pokoušela se vybavit si jeho tmavou, pevnou tvář s černýma očima pod hustým rovným obočím. Najednou jako by si nepamatovala jeho rysy. Neklidně sepjala ruce, soustředila se. Jeho podobu před ní skrývala mlha. Co je to se mnou? Sáhla si na čelo, kde měla na čelence zavěšen sankvarín. Je tam. Chrání mě ještě? Taldri svůj nosí za uchem, také zvláštní nápad. Prý je to u nich doma v osadě zvykem. Zasmála se. Ani neví, jak příhodnou náušnici mu teta pořídila! Jeho tvář před ní vyvstala ihned, bez námahy. Prudce zatoužila svěřit se mu, se vším, dočista všechno mu prozradit!

Přistoupila k oknu. Na nádvoří postávali dva lidé, ostatní už odešli, cvičení pro dnešek skončilo. Taldri a Norama! Povídali si a smáli se. Mijurea pocítila bodnutí žárlivosti. Ona se směje, a já tady musím hlídat tu dýchající mrtvolu! Potisknout jí na nos a ústa ten vyšíváný polštářek... Otočila se, pohlédla znovu na nádvoří. Taldri se na ni díval. Zamával jí. Norama také zamávala, odcházeli spolu. Mijurea zařala pěsti. Lomcoval jí vztek, a přitom nevěděla, na koho se to vlastně zlobí.

Norama se smála těm povídkám z pouště, kterých měl Taldri nevyčerpatelnou zásobu, těšila se, jak spolu zajdou do hospody U brány na víno, a docela zapomněla zamknout za sebou dvířka ve vysokém železném plotě s pozlacenými bodci nahoře. Taldri se smál s ní. Cesta je volná, stráž se střídají o půlnoci a tyhle dveře stejně nikdo nebude zkoušet. Dnes v noci!

Taldri otevřel dveře s mřížemi a Elmiraltha mu sykl do ucha, zda by se nechtěl raději živit jako zloděj, zaručeně by tak spíš zbohatl. Taldri mu položil dlaň na ústa. "Udělal jsem si svůj klíč," zašeptal. Čaroděj uznale kývl. Branka do nádvoří nezamčená, hlídka klímá na opačné straně zbrojnice, a k tomu vlastní klíč od paláce! Dobře připravená výprava.

Plížili se chodbou. "Tady," zasténal Elmiraltha, Ukazoval prstem na zed' ve výši svých kolen.

"Dokážeš vůbec svítit?" zeptal se Taldri starostlivě, neboť postřehl, že bledá záře kolem čarodějových rukou bliká.

"Musím. Pospěš si."

Taldri zaútočil na omítku dlouhým nožem, který si toho dne obzvlášť pečlivě přibrousil. Vyrýpl ze zdi kus nevábné pórovité hmoty, nepříjemný na omak, zabalil ho do hadru a hodil na dno proutěného koše. Foukl si na prsty. Pálily. Objevili a zneškodnili dva malé kousky ekybelbedu v přízemí, vystoupili do poschodí. Elmiraltha vrávorál a jeho

světlo bledlo, ale naštěstí sem okny pronikala záře pouličních luceren. Čaroděj hledal správná místa, ale držel se dál od zdí, Taldri pracoval s nožem a nesl koš. I jemu se obracel žaludek, točila se mu hlava a hučelo mu v uších. Chudák čaroděj, myslel si, musí strašně trpět

"Pozor," hlesl Elmiraltha. "Stráž... Nehýbej se, zkusím neviditelnost."

"Nemáš sílu," šeptl Taldri.

"Snad ano... Měj ale připraven nůž."

Taldri se přitiskl zády ke stěně, ani nedýchal, jak se snažil neupoutat pozornost muže ve zbroji, jenž se pomalu, rozvážným krokem blížil chodbou, pohupuje si lucernou. Přešel. Nikoho neviděl. Taldri tiše, zvolna vydechl.

"Teď tady," ozval se čaroděj. "Tady dole." Tvář měl ztrhanou a průsvitnou. Taldri vytáhl zpod omítky veliký plochý kus houby. Otřásl se odporem, podíval se na své ruce, jako by nemohl uvěřit, že je ještě má. "Pálí to," řekl.

"Ještě tuhle." Mistr Elmiraltha namířil prst na stěnu pod obrazem starého krále. Taldri stiskl rty a zabodl nůž do omítky. Teď už opravdu vydával spoustu sil na překonání bolesti. "Poslední je v princeznině ložnici," prohlásil Elmiraltha unaveně.

"Vylákám ošetřovatelku ven a ty ji zneškodíš," rozhodl Taldri. "Zakleješ ji, uspíš nebo tak nějak..."

"Počkej," řekl čaroděj ochraptěle. "Ty ji uspíš. Polibkem."

"Cože?" Taldri ucukl, ale čaroděj si ho přidržel a dvakrát mu přejel rty zkříženými prsty. "V pořádku, můžeš."

Taldri pootevřel dveře. Mijurea, užasla. "Co tu děláš?" zeptala se šeptem. Ani nevypadala překvapeně.

"Tys přišel?"

Její hlas zazněl něžně, dychtivě, lačně! Taldri se téměř polekal, ale dokázal se usmát i přes krutou bolest v ruku, postoupil o půl kroku, dívka se mu vrhla do náruče. Očekávala polibek a dostala ho.

"Musela si vyměnit službu s tou druhou ženskou," zabručel. Položil spící Mijureu do křesla, pohlédl na princeznu. Spí? Bdí? Žije?

Taldri zuřivě vyrýpl ze stěny poslední kus houby. Potom se zase plížili chodbami k oknu, pod nímž čekal mistrův kočár. "Provaz," zavelel čaroděj. Přivázali koš na provaz a spustili ke kočáru. Jeden z žáků uložil koš na střechu. Taldri si všiml, jak se hoch otřásl. Pak po provaze sešplhal čaroděj, Taldri až nakonec. Nasedli, kočár se rozjel. Taldri si mnul prsty. Byly oteklé a necitlivé.

"Do rána to přejde," ujistil ho čaroděj. "Opravdu nechceš odjet se mnou? Zasadíme klaemiku a budeš moci chodit celé dny bez masky..."

"Co s tím nákladem provedeš?" zajímal se Taldri.

"Jakmile opustíme město, spálím ho a popel hodím do strže."

"Vyber nějakou hodně hlubokou... Tady mi zastav."

"Opravdu nechceš..."

"Ne." Taldri seskočil na hrbolatou dlažbu. "Dej na sebe pozor, příteli," rozloučil se s čarodějem. "Snad tvůj hrad navštívím. Poznáš-li mě, zůstanu. Na pár dní. Bez masky." Postál v opuštěné ulici, dokud slyšel klapot kopyt, pak se obrátil a vracel se domů, k ženě, jejíž bílé vlasy si večer omotal kolem zápěstí.

Předpokládal, že Mijurea dostane strach, až se probere a zjistí, co bylo odcizeno ze zdí paláce. Přesto ho cestou mrazilo v zádech. Mijurea není z žen, jež by bylo možno dokonale odhadnout. Mohla by se ještě cítit silná. Mohla by ho ještě dát popravit, než se král vzpomene a vymaní z vlivu ekybelbedu nasáklého mocí Zmatených démonů. Mohla by to stačit, ale musela by chtít. Bude chtít?

Palác se topil ve zmatcích a král bouřlivě objal jediného člověka, jemuž tady mezi těmi pobíhajícími a nic nechápajícími sluhy, komorníky a strážci důvěřoval: "Budeš velet stráží!"

Taldri vážně přikývl a prstem pokynul tajemníkovi, jenž přihlížel s nenávislným šklebem. Nechám si to podepsat, teď hned a na místě. Pak králi doporučil odpočinek, vyptal se několika obyčejných služebných, kde je Mijurea a Norama, dozvěděl se, že zmizely a s nimi několik vojáků, ošetřovatelek a sluhů, spokojeně kývl, doplnil stráž o pár spolehlivých mužů z oddílu čekatelů, zeptal se tajemníka, zda je ochoten sloužit věrně tomuto králi, když jeho soupeř v boji o trůn zjevně neuspěl, zasmál se jeho povytaženému obočí a vysvětlil mu, že vladař se brzy uzdraví; poradil mu, ať pustí z prstů tu dýku, protože muži z pouště jsou rychlí a protivníkům poskytují jen jedno varování, nedostal odpověď a odešel, zabil člena stráže, jenž se pokoušel dostat do knihovny ke králi i přes mrtvolu nového strážce, včerejšího čekatele, uklidnil prince a přidělil mu na ochranu dva muže, a udělal ještě tisíc dalších věcí.

Nedal příkaz k pronásledování uprchlíků. Ačkoli toho rána nesporně byl nejmocnějším mužem ve městě. Šel se podívat na Solitai. Držel ji za ruce a mluvil na ni. Ošetřovatelka nejistě těkala pohledem z jeho tváře k rozbité omítce vedle dveří a bála se pohnout. Potom už to nevydržela, přešlápla, podlaha schválně hlasitě vrzla, Taldri zvedl oči.

"Teď jsi za ni odpovědná přímo mně," řekl. "Uzdraví se. Zpívej jí, mluv s ní, dotýkej se jí. A hlídej ji." Zahlédl červený záblesk v dívčíných vlasech nad čelem. "Sankvarín už můžeš odložit."

"Jak to víš?" vyhrkla. Ohlédla se na nehybnou princeznu. Bála se. Nechtěla takhle skončit. "Co kdybych tu nemoc dostala?"

"Není to nemoc," odpověděl.

Kníže Nolmo-Ygara byl zklamán. Rozzloben. Rozzuřen. Chtěl svůj trůn. Toužil po své koruně.

Pozorně vyslechl vyprávění svých neúspěšných pomocníků a pomocnic, hněvivým zrakem přešel jejich bledé tváře, dlouhým krokem se prošel po naleštěných parketách své pracovny. Ani jedna nezavržala. Nikdo z přítomných se neodvážil hlasitěji vydechnout. V pracovně se rozhostilo mrazivé ticho.

"Nějaký tulák!" zasyčel kníže. "Karvang!" A k tomu právě ten karvang, dodal v duchu, ten, kdo mi už kdysi zkřížil plány! Byla to sice spíš záležitost čarodějů, ale mým čarodějům nesmí nikdo vzdorovat!

"Velmi schopný voják," poznamenala Norama.

Šlehl po ní pohledem. Nebojí se promluvit! Nemá strach z vládce proslulého krutostí! Statečná ženská. Dám si na ni pozor. "Ano?" Věnoval jí hrozivý úsměv. "Voják? Dobrá. Napadá mě pěkná válečná lest... Mijurea zde zůstane, ostatní ven!" Poslední slova už zařval.

Norama se skrytě ušklíbla. Snaží se budít hrůzu, velký kníže Ygara! Odebrala se na zadní nádvoří, kde dopoledne viděla cvičit knížecí stráž. Mijurea mi slíbila místo... Hm, kdo ví. Potřásla kučerami. Nevypadá to nijak růžově!

Plán knížete Ygary byl jednoduchý. Lattaminský král Deurkh, jeho strýc, dobráček, jak se o mladším bratrovi s pohrdáním vyjadřoval Ygarův otec, je neschopný slaboch a jako vojevůdce nestojí za nic. Neměl být králem. Byl druhorozený, a kdyby otce díky špinavým dvorským pletichám nevypověděli ze země pro jakési smyšlené zločiny, trávil by své dny v knihovně a mezi sbírkami obrazů a soch a nepletl by se do věcí, pro něž nemá nejmenší nadání... Jenomže teď má k ruce Taldriho, toho prokletého karvanga, a ten, věrme té vojandě Noramě, mu bude výborným rádcem.

Kníže se zašklebil do zrcadla ve vzácném rámu. Taldri je možná chytrý, ale není odolný vůči vydírání. Ta husička Mijurea není schopna ho svést, ale jistě dokáže vylákat z paláce tu starou bábu, na níž jemu tak záleží. Nebudu děvenku nutit, aby podřízla ten vrásčitý krček, to obstará někdo z mých hochů. A Taldri přikluše na smluvené místo a kvůli bábě nebude bojovat.

V paláci v Broweldu zmizení staré Otapi nikdo nepostřehl. Král Deurkh, jenž se rychle zotavoval a dokázal už myslet, soustředit se a všímal si okolí téměř jako dříve, měl neurčitý dojem, že jeho nepostradatelný rádce a pravá ruka není ve své kůži, ale nepřikládal tomu důležitost. Taldri má spoustu starostí, řekl si a pustil to z hlavy.

Taldri skutečně měl starosti. Ten vzkaz, podepsaný Mijurea, vyhrožoval smrtí Otapi a zval ho na místo blízko hranic Kvamadilu. Poblíž močálu Kvamadzyl, kde na padlých kmenech černých jilgů cizopasí houba ekybelbed, jež ochotně vstřebává a postupně vyzařuje

kletby. Což z ní činí předmět vývozu a zdroj bohatství země... Nepříjemné místo. Nedaleko Zylqualaru, Ygarova hradu, nemýlím-li se. Má smysl chodit tam? Je to léčka. Určitě. Ale co Otapi? Mám jít spát a nedat jí ani špetku naděje?

Té noci Taldri zmizel. Král si rval vlasy. Teď, když ho nejvíc potřebuji! Ráno mu totiž rychlý posel ze Zylqualaru doručil Úst od knížete Ygary, jímž Kvamadil vyhlašuje Lattaminu válku. Konečně, byť příliš pozdě, se král Deurkh dověděl, kdo je Nolmo-Ygara. A vzpomněl si na hrozné zločiny svého staršího bratra, na jeho strašné, krvavé záliby, vymykající se pochopení lidské mysli, nenahlované a nepokřivené zlem... Válka! Mám válčit s vlastním synovcem, jenž podle všeho není o nic lepší, než býval jeho otec. S knížetem Ygarou, pověstným krutostí!

Princ Dghele, vyléčený za záchvatů, Taldriho postrádal snad ještě víc než král. Pod jeho vedením se začal učit pořádně zacházet se zbraněmi, a i za tu krátkou dobu mu bylo jasné, že druhého takového učitele nenajde.

Stav princezny Solitai, jejíž uzdravení už se zdálo na dosah, se prudce zhoršil. Chodila. Pohybovala se. Uměla se najíst, umýt, obléknout, ale neusmála se, na otázky odpovídala jednoslabičně, a ponechána sama sobě seděla a hleděla do prázdna.

Noví velitelé stráže a vojska měli naštěstí spoustu dobrých nápadů, jak ubránit hranice země, a král se záhy přestal obávat o osud Lattaminu. Zvláště poté, co se vrátili zvědové a ohlásili mu nevalný početní stav Ygarova vojska. Za noci však špatně spával a v hlavě se mu jako kámen v horském potoce převalovala otázka: kde je Taldri?

* * *

"Vezmi si to, najež se, prosím!" Mijurea měla blízko k slzám, ale Taldri byl odhodlán nenechat se od ní krmit. Sevřel ústa a potřásl rozcuchanými vlasy se spálenými konečky. Ženě klesly ruce do klína. "Norama nemůže přijít. Uvěznil ji. Pobodala ho dýkou..."

Taldri se pohnul, poposedl na studeném kameni, okovy vydaly řinčivý zvuk. "Chci to raději skončit. Pochop to. Proč bych měl přežívat jako vězeň tvého pána? Proč bych si měl brát jídlo od zrádkyně a lhářky? Od vražedkyně?"

"Vždyť i já jsem vězeň!" vykřikla. "Přísahám, neměla jsem potuchy, kdo je ten muž! Byl tak krásný! Myslela jsem, že mu ukřivdili! Nevěděla jsem ty strašné věci o jeho otci!"

"On není jiný," prohlásil Taldri. "Přísahy si nech, na ty je pozdě. Tys mě vlákala do pastí. Tys dala zabít tu starou ženu. Dobře jsi věděla, že jí poběžím na pomoc, a náramně ses bavila, jak se mamě snažím..."

"Zešílela jsem," vzlykla. "Byla jsem šílená, pro něj bych byla zabila kohokoli, i sebe... A teď jsem vězeň." Zahleděla se do jeho vyhublé tváře. "Nikdy jsem nechtěla ublížit tobě. Proč jsem nepoznala, že tě mám ráda?"

"Moc by sis nepomohla," pravil úsečně. "Běž a počkej u dveří svého pána. Jako pes. Vrátí se a hodí ti kost."

Mijurea pevně stiskla víčka, zabránila hněvivým slzám v cestě dolů. "Vrátí se zítra. Kníže Ygara, můj krutý pán, přivede na Zylqualar čaroděje, mistra z Kvamadzylu, a jeho žáky. Má v úmyslu učinit tě terčem při jejich mistrovských zkouškách." Šlehla po něm pohledem. "Tebe to nezajímá? Nemáš chuť ukázat jim, co umíš? Nebo se ani nepostavíš na nohy a dovolíš jim smát se!"

Taldri se s bolestnou námahou zvedl ze země. Okovy mu umožňovaly dva kroky tam, dva zpět, mohl se vzpřímit nebo ulehnout. Většinou nic z toho nedělal, aspoň Mijurea ho vídala jen přikrčeného vsedě či vkleče. "Dones mi vodu na umytí," přikázal jí. "Jídlo mi tu nech."

"K čemu se chystáš?"

"Nebudou se smát. Ani Nolmo-Ygara se nebude smát." Z jeho tváře se ztratil jakýkoli výraz. Jedna z jeho nejhorších masek, říkala si Mijurea, klopýtajíc po křivolakých schodech nahoru na ochoz na vrcholu Uťaté věže, sloužící na Zylqualaru jako vězení. Vězení zabírala na Ygarově hradě hodně místa. Teď už Mijurea věděla, kdo je ve skutečnosti její pán a žalárník, a věděla také, kdo je Taldri. Přesto ji převleky jeho obličeje děsily. Nikdy se mi neukáže doopravdy, trápila se, ani při mytí, ačkoli mu budu muset pomoci se svlékáním... Jaké nové rány mu přibýly na těle při posledním pobytu v podzemí? Kníže ho tam držel celé odpoledne a vyšel náramně svěží a veselý... A Taldri mlčí. Mlčí i tam? Celou dobu?

Sehnala ještě trochu jídla a čisté šaty a se džbánem vyrazila zpátky do Uťaté věže. Vtom ji to napadlo. Zítra opustíme Zylqualar. Taldri, já, Norama. Živí, se svými těly, nebo jen naše duše, které vzlétnou k nebi a smutně pohlédnou na své mrtvé schránky. Na tom nezáleží!

"Taldri," zašeptala, "utečeme odtud? Na to myslíš?"

Zasmál se. "Pokud dokážeš vzít dozorcům z podzemního vězení ten klíč, kterým se dá odemknout každá cela..."

"Cože?" podivila se. "Každá?"

"Co chvíli se ztratí některý klíč. Přísný pán nic neví, jinak by řádil a trestal. Zvlášť teď, když neuspěl ve svém tažení proti Lattaminu! Teď má neustále zlost na krajíčku a bič po ruce... Jakkak to asi dozorci dělají, hm? Toho starého s červeným nosem snadno opiješ... Norama se musí dostat do zbrojnice a vzít meč i pro mě. V okamžiku, kdy začnou šlehat blesky a zdi hradu se rozpálí..."

"Co to po mně chceš!" vydechla. Ani se neptala, jak může vězeň v okovech vědět o nezdařeném válečném dobrodružství knížete Ygary.

"Já? Ty to chceš," odsekl. "Já jsem připraven zemřít. K pobavení tvého pána a jeho oblíbeného mága."

Mijurea si vybrala ve sklepě nejlepší víno. Knížete nenapadlo bránit jí ve vstupu do sklepů či spíží a touhle dobou nehrozilo, že ji překvapí kuchař. Ostatně mi nikdo nezakázal jíst a pít, a kníže mi nechal klíče, říkala si vzdorně. Usedla na lavici pod oknem strážnice. Nalila víno do poháru. Nakoukla dovnitř. Postarší dozorce neklidně pohnul svým červeným nosem.

"Pojď," zavolala na něj. "Nerada piju sama!"

"To je aspoň vínečko," liboval si. "Ne jako ty splašky, co kníže dává nám!"

"Stoupá do hlavy," varovala ho dívka se smíchem.

"Mně? Cha!" Zhluboka se napil. "Škoda že ho nemáš víc."

"Vím, kde je ho víc," uchichtla se. "Myslel bys, že ty sklepy někdo hlídá? Nebo že je na noc zamykají?"

Dozorce usilovně kýval.

"Vůbec ne!" Vzala ho za ruku a táhla za sebou. "Hned ti to ukážu!" Ovšemže nebylo zamčeno, když za sebou před chvílí nezamkla. Zásobili se několika láhvemi a utábořili se na strážnici. Druhý dozorce se sice tvářil káravě, ale i on podlehl pokušení, a brzy se při svých obchůzkách vesele kymácel a s bujarým chechtotem se odrážel od stěn.

"Aby se tam nezapomněl," starala se Mijurea. "S některým z těch děvčat, co je dal kníže zavřít." Odplivla si. Starý dozorce se chraplavě rozchechtal. "To máš pravdu, holka! Jdeme za ním!"

A klíče nechal ve strážnici. Mijurea se postarala, aby v té chvíli ležely pod lavicí a nebyly na dosah. Když objevil, co mu chybí, byli už pod schody, v podzemí, a těch schodů bylo hodně. Padesát, možná šedesát.

"Já tam doběhnu, mám mladší nohy," nabídla se Mijurea. Škytnutí si hbitě vyložila jako souhlas a lehce se rozběhla po schodech nahoru. Ten jednoduchý klíč s jediným zubem skončil v její kapse, ostatní poctivě odevzdala. Stejně musela všechny mříže odemykat sama, její průvodce byl docela k ničemu, a připadalo mu to velmi směšné. Bylo trochu nesnadné dopravit oba muže zpátky na strážnici a uložit je na lavice. Ale potom už spali a chrápali a vůbec vypadali tak neškodně, že by je málem litovala. Ani jim nedopřejí pořádné pití.

Norama přecházela po své cele jako divoké zvíře v kleci. Nevadilo jí tolik, že ji zmlátí, modřiny se ztratí a bolest přejde; vadilo jí, že ho nedokázala zabít. Toho netvora s hezkou tváří. Knížete Nolmo-Ygaru. Měla jsem moc krátkou dýku a osobní ochránci si příliš pospíšili...

Nejspíš mě dá popravit. Kéž by ta dýka bývala delší! Proč jsem prohlédla tak pozdě? Mijurea mi připadala tak vlídná a laskavá! Téměř slzela, když vyprávěla o křivdě, jež postihla ubohého knížete... Skálopevně věřila, že je v právu. Pořád si myslela, že je v právu, ještě v době, kdy jsme prchaly z Broweldu. Snad i ve chvíli, kdy ji kníže udeřil do tváře a zuřivě jí vyčetl, že neodhalila toho špeha a zrádce Taldriho. A já? Viděla jsem, jak zabili Otapi, moji milou Otapi, a mlčela jsem, protože kolem mě postávali vojáci a já neměla zbraň. Potom ho zajali. Kníže se smál a dal ho zavést do podzemí. Myslela jsem, že mi pukne srdce, ale nepuklo. Od té chvíle jsem čekala na příležitost... A potom jsem ji promarnila.

Sedla si na vlhkou slámu v koutě, hleděla do dálky, tekly jí slzy. Neutírala je. V zámku zaharašil klíč. Vyskočila. "Mijureo! Kde se tu bereš! Co se děje?"

"Zatím nic," řekla Mijurea. "Až zítra. Zítra odtud utečeme!"

Mistr Okorenk se přišel na vězně podívat hned po příjezdu. "Ale," podivil se, "starý známý! Já myslel, žeš pod tím vodopádem vypustil duši!"

"Ne zcela," odvětil Taldri zdvořile. Jas v jeho očích nenápadně sílil, až Okorenk vztekle vykřikl a promnul si pálící víčka.

"Umíš, karvangu," prskl. "To odhalení ekybelbedu, to bylo vtipné! Nevěřil bych, že ho může vnímat člověk, jenž není čaroděj! A jsem rád, že ti ještě zbylo dost sil. Pro mé žáky budeš tvrdý oříšek." Stoupal po schodech, téměř prchal.

Taldri se usmál. Dnes opustím tohle vězení. Tak či onak, živ nebo vysvobozen smrtí, dnes odejdu.

Mijurea mu donesla jídlo a vodu, nenápadně přivřela oko. Má klíč, zaradoval se. Pomalu žvýkal placky se špekem a jablka. Nahoře na ochozu přecházeli Okorenkovi žáci. Byli neklidní. Vězeň zvedl hlavu, přiměl je, aby se naklonili nad hlubinu Věže, a nedovolil jim odvrátit zrak, dokud je řádně neprozkoumal, Leckdo z těch čtyř měl neodbytný pocit, že by jim mohl poručit skočte! Což nebylo pravda, karvang není čaroděj a jeho vliv na lidi je omezený. To jen rozrušení mladíci, které čeká náročná zkouška, jsou náchylní k zastrašování, a mohou se stát snadnou obětí. Aspoň se jim budou třást prsty při zaklínání.

Kníže Nolmo-Ygara držel v ruce bič, ale nepoužil ho. "Vypadáš dobře. Vždycky se úžasně rychle vzpamatuješ. Dnes však končí zábava. Po tom, co ti předvedou moji přátelé, z tebe zbude blábolící troska."

"Kde je vědomí, je i vůle," odpověděl Taldri. "Kde není vědomí, není ani utrpení. Chápeš?"

Nolmo-Ygara si pohladil hladký vous, jeho podlouhlé, zasněžené oči nabyly výrazu chladné nenávisti. "Řeči. Máš strach!"

"Svět plný krve, Zmatených a ekybelbedu z močálů je odporné místo," mínil Taldri klidně. "Nezajímá mě."

"Jaký svět tě tedy zajímá?"

"Svět, kde se najdou cesty."

"I smrt je cesta. To řekl jeden starý karvang, těsně předtím, než jsem mu utáhl oprátku." Nolmo-Ygara se zachechtal a jeho pravidelný obličej zošklivěl.

"Znal jsem ho," poznamenal Taldri. "Myslím, že měl pravdu."

* * *

Stál na nádvoří, zády ke hradbám, odkud zvědavě přihlíželi knížecí vojáci. Kníže se založenýma rukama se mračil mezi nimi. Taldri se na něj soustředil. Chtěl vědět o každém jeho pohybu. Nebylo to těžké, kníže Nolmo-Ygara byl výrazná, temná osobnost.

Pod terasou se rozmístili žáci, budoucí mistři. Tři z nich byli podle Taldriho odhadu dočista k ničemu a měli naději stát se nejvýš tak kejklíři na tržištích. Čtvrtý měl nadání. Nejspíš o něm dosud nevěděl. Taldri se zájmem sledoval jejich úsilí. Mumlali, rozhazovali rukama, potili se. Pak se čtvrtému žákovi podařilo hrábnout do zásobárny skutečných sil. Co asi odtud vytáhne, říkal si Taldri, pozoroval mladíkův údiv, ba zděšení, a nenápadně se posunoval tak, aby se stále nacházel na spojnici mezi knížetem a čtvrtým žákem. Nádvoří, svažující se k terase, mu to umožňovalo. Nolmo-Ygara o tom neměl tušení. Čtvrtý žák také ne. Stále se připravoval.

Taldri cítil, jak vzduch houstne. Přijde bouře. Pro knížete to bude až příliš rychlé. Nolmo-Ygara bude překvapen, a nebude trpět. Není to škoda? Ne, okřikl se, já se nemstím, jen se pokouším zbavit svět netvora!

Z hloučku mladých čarodějů vyšlehl paprsek síly, neviditelný blesk. Taldri se kotoulem octl za roubením studny, aby mu nestál v cestě.

Výborně, malý mistře, pomyslel si, tvůj blesk měl dokonce vlastní zlou vůli a zasáhl přesně! Z tebe něco bude. Pokud tě knížecí vojáci nerozsekají na kousky.

Ygarovi žoldáci byli tvrdí a tupí chlapi, právě takoví, jaké jejich pán potřeboval. Byli připraveni na divné události i na divnou smrt, nikoli ovšem na smrt knížete. Strnuli. Na chvíli podlehli úleku a zmatku. Jen na chvíli. Žáci náhle museli čelit řvoucí přesile. Okorenk ječel, zuřil a metal blesky na všechny strany, jenomže čtvrtý žák odčerpal značnou část zásob vzdušného ohně z okolí a magické síly příliš neposlouchaly ani mistra.

Taldri se proplížil ke vchodu do podzemí. Nikoho nenapadlo zamknout hlavní mříž. Stačil udělat jen pár kroků. Těsně před ním

vzplanula pochodeň, zahlédl bílé zuby odhalené v úsměvu, rozzážené oči, vlastně jedno oko, neboť to druhé skoro přikrýval fialový otok. Norama se mu bez ohledů na jeho rány pověsila na krk a políbila ho. Chutnala po krvi.

"Máš zbraň?" zeptal se dychtivě.

Podala mu meč. "Jdeme na ně?" Hleděla na něj nadšeně. S obdivem.

Zasmál se. "Hned. Co Mijurea?"

"Tady jsem." Drobnější žena se ustrašeně ohlížela. "Rychle. Je to div, že jsme narazily jen na dva dozorce!"

Norama se uchechtla. "Ti nás už neprozradí." Vykročila k východu.

Čaroděje nečekaná posila poněkud vyvedla z míry, ale vzpamatovali se rychle. "Otevřete bránu!" vykřikl mistr Okorenk. "Otevřete, nebo vás spálím!"

Taldri tiše pracoval s mečem, Norama po jeho boku byla ten nejlepší pomocník. Jejich zbraně jakousi záhadou dosáhly dál, než by se zdálo možné. Ozbrojenci kolem nich padali.

Mijurea se krčila za hloučkem čarodějů a vytřeštěně sledovala, jak na čisté dlažbě nádvoří přibývají temně krvavé skvrny, proměňují se v kaluže, do nichž v křečích masa a rachotu kovu klesají těžká, bezvládná těla.

Taldri vytrhuje meč z hrudi nepřítele a znovu se rozmachuje. Norama podráždí nohu útočícímu vojákovi a nastavuje zbraň jeho hrdlu. Krev, světlá, stříkající. Taldri odkopl hroutící se tělo protivníka, jehož přilba se kutálí po dlažbě a vydává plechové zvuky a hlava se kymácí na přeťatém vaz, bodl do podpaží chlapa, který se nebezpečně napřáhl na Noramu.

Norama se krátce zasmála a dvakrát po sobě sekla velkého, statného knížecího vojáka do nechráněného stehna. Muž se sténaje svalil na zem, mezi sevřenými prsty mu vytékal proud krve. A hrnou se další vojáci, brzy zaplaví nádvoří, nezbude skulinka... Mijurea si zakryla oči. Svištění kovu, dunění, provázející zdařilé blesky, křik, chroptění, tupé údery...

Ticho. Těžko říct, zda by vojáky bez velitele něco přimělo nechat vězně i čaroděje jít. Nehybnost knížete, dým stoupající z jeho hrudi? Bledé blesky z prstů mistra Okorenka, nebo dvojice šílených bojovníků? Byl tu však Aiwe, čtvrtý žák. Všiml si vojáčka ukrytého za mohutným rumpálem. Hoch se třásl strachy. První bitva? To je skoro jako zkouška. Aiwe se ušklíbl. Tenhle stroj otevírá bránu. Teď rychle, neváhat. Zamění na mládence veškerou svou sílu. Nařídil mu jednoduchý pohyb. Paže mladého vojáka poslechla, aniž příkaz vstoupil do vědomí. Toč, toč, ještě!

Těžká brána se skřípěním a sténáním vystoupila vzhůru, padací most klesl. Okorenk ihned pochopil, co se děje, a odlákal pozornost bojujících vojáků na opačnou stranu nádvoří, kde vytvořil zjevení dvojhlavého ohnivého psa. S nelibostí zjistil, že ta Ygarova děvka se drží těsně za ním a ti dva neuvěřitelní bojovníci ani v nejmenším nepodlehli jeho kouzlu a nezadržitelně se blíží ke svobodě.

Brána! Most!

Mříž s lomozem spadla, jakmile branou proběhl poslední uprchlík. Na to Aiwe nezapomněl. Bylo načase. Ani největší čaroděj nedovede trvale zaujmout větší množství lidí něčím, co vlastně není. Pevné rukavice vojáků dopadly na mříž, zazněly kletby a zuřivé nadávky, zasvištěly špatně mířené šípy z kuší.

"Rozdělíme se!" zavolal Okorenk, sotva opustili most, a sám se rozběhl k řídkému porostu keřů a vysoké trávy kolem potoka. Tři žáci se ho drželi, čtvrtý k údivu Taldriho a obou žen posílil jejich skupinku, znevýhodněnou větší vzdáleností lesa na východ od hradní brány. "Je to daleko," vydechla Mijurea.

"Zkus mlhu," vybídl Taldri mladého čaroděje. "Než je napadne vylézt zase na hradby!"

Mladík na něj vrhl uštvaný pohled. "N-nemůžu. Nemám sílu. Jsem na dně..."

Taldri jedním okem sledoval hradby, současně chytil mladíka za ruce. "Dělej," sykl. Viděl, jak se čarodějovy oči užasle rozšířily. Vzápětí uprchlíky zahalila hustá, neprůhledná mlha. Taldri se zapotácel, Norama ho podepřela. Tušila, k čemu došlo, přestože nechápala, jak si ti dva mohli předat sílu. "Dokážeš jít?" zeptala se s obavou.

"Dokážu. Ale drž mě."

Vzdálenost k lesu se zdála nekonečná. Taldri se opíral Noramě o rameno, v zádech cítil váhající kuše a oči pátrající v mlze, každý krok ho bolel a hlavou se mu honily vzpomínky, nechtěl je, nevítal je, a přesto se nedaly zastavit.

Myslel na ni. Tehdy nevěřil, že ještě otevře oči. Byl si jist, že je uvnitř mrtvá. Ale nedalo mu to, denně chodil za ní, vysedával u jejího lůžka jako truchlící vdovec u hrobu věrné družky, a budil ji. Pak poprvé zachytil její pohled. Teprve v tom okamžiku si uvědomil, jak strašně ho celou dobu vyčerpávalo marné volání do propasti.

Princeznu učili jíst, chodit, usmívat se, mluvit. Většinu z těch činností dokázala pouze v jeho přítomnosti. Pochopil, že si tak vynucuje jeho neustálou blízkost. Zamilovala se. To bylo zlé. Svoje city mohl libovolně potlačovat, vlastní srdce mohl odsoudit k samotě, ale Solitai? Její úsměvy byly jen pro něj... A potom ten vzkaz. Nepřijdeš-li této noci, Otapi zemře. Jenomže Otapi byla mrtvá už v době, kdy byl vzkaz odeslán. Ukázali mu její tělo a Nolmo-Ygara se smál. Věděl, že Taldri

dokáže odhadnout dobu smrti. Jeho malý žertík... Co dál? Okovy, podzemí... Tok vzpomínek vyschl. Nolmo-Ygara je mrtev. Co teď? Do Broweldu!

"Co si to mumláš?" Norama s ním jemně zatřásla. "Spíš v chůzi, příteli!"

"Říkal jsem do Broweldu," opakoval nahlas. "Dovedeš mě tam, bojovnice?"

"Dovedu tě, kam budeš chtít," řekla. Zahlédl Mijurein nesouhlasný posunek, Norama jí však odmávla od úst slova. "Nejlepší muž na světě si zaslouží, abych pro něj podstoupila trochu nebezpečí! Ty už mi nevládneš, Mijureo!"

"Nezdržujme se," ozval se netrpělivě čaroděj.

"Díky, mistře," zašeptal Taldri a mladík zčervenal.

"To já děkuji tobě," hlesl.

Došel s nimi až ke hradbám Broweldu a cestou byl neobyčejně užitečný. Mátl stopy pro případ, že by je ze Zylqualaru chtěli pronásledovat, zastavoval vozy a svým magickým pohledem nutil sedláky, aby celou společnost aspoň kousek svezli. Taldri byl pro tu chvíli k nepoužití, pohyboval se jako náměsíčný, neodpovídal na otázky a klopýtal, jako by neuměl ohýbat kolena. Oděvem mu začala prosakovat krev z nezahojených ran a Norama se ho téměř bála dotknout, když mu pomáhala nahoru na vůz nebo z vozu.

On sám se na to strastiplné putování nepamatoval. Vybavoval si jen bezvýznamné, nic neříkající útržky dějů a koutky krajiny, a tak prostě uvěřil Noramě, co mu později vyprávěla. O tom, jak chvílemi docela rozumně rozprávěl s mladým čarodějem, jenž na něj hleděl málem jako na svého mistra, jak se s ním před branami Broweldu loučil a radil mu zajít na Marchor za mistrem Elmiralthou, vyřídit pozdrav a o všem mu vyprávět. Po čarodějovi zmizela Mijurea, prý usedavě plačící. Jen Norama ho věrně doprovodila až do paláce, a nedbajíc na vlastní bezpečí, přesvědčila strážce, že král tohoto muže chce osobně vidět. Taldri postřehl, že ho ti chlapci nepoznávají, a přetěžko si vzpomínal na svou tvář z těch dob, jež jako by se ztratily v nenávratnu.

K vědomí se probрал po třech dnech a první, co spatřil, byla krásná, bledá Solitai se slzami v očích. Velice jí to slušelo.

Král se pohodlně rozvalil ve svém oblíbeném křesle v knihovně. Zadíval se na muže, jenž stál před ním a usmíval se.

"Proč chceš odejít?" zeptal se vládce Lattaminu. "Já tě potřebuju, princ tě zbožňuje, Solitai díky tobě rozkvetla jako kytička. Navíc můj nový lékař tvrdí, že bys měl nejméně do jara zůstat pod střechem a nepřepínat své síly..."

"Zadrž, pane," zasmál se Taldri. "K čemu bych ti byl, když mě i tvůj lékař označil za těžce nemocného?"

"Popravdě, nevypadáš tak hrozně," zabručel král, zkoumaje jeho držení těla a výraz obličeje. "Ostatně jsi pro nás vykonal veliké věci. Já vím, co je to vděčnost."

"Nepochybuj. Kdyby na tvé město nebo rodinu znovu zaútočila zlá moc, vrátím se."

"Jistě. O tom zase já nemám pochyb..." Král se roztržitě zamračil, popotáhl si vous. "Zachránil jsi nás, nechceš odměnu... Máš z toho všeho jen jizvy, nic víc... Solitai bude plakat, chudinka. Vždyť ona si tě chtěla vzít!"

Taldri zamrkal. "Mohla se aspoň zmínit... Vůbec mě nezná!"

"Nezná? Jste spolu den co den!"

A tobě to dělá starosti, četl Taldri z královy upřímné, na vladaře až podivuhodně upřímné tváře, nezamlouvá se ti představa dcery provdané za vandraka. Byť zasloužilého vandraka. Stiskl rty. Nepřišel jsem, abych dělal potíže. Chtěl jsem tu hezkou, milou princeznu zachránit, ne si ji vzít! Jen žádný strach, králi!

"Já jí to vysvětlím," slíbil.

Sešli se v zahradě, mezi pozdními květy travic a lokitů, které už nevoní, jen mírní smutek nadcházejícího podzimu. Taldri zůstal sedět na lavičce z černého dřeva, nevstal, když se objevila. To mu zakázala ještě v době, kdy mu každý pohyb působil bolest. Solitai usedla vedle něj, položila mu prsty na zápěstí a jemně je sevřela.

"Co je ti?" Oči jako hbité rybičky v ledově čistém potůčku, stříbrný hlas, ústa jako bobule marliky, které lahodně omamují, ale kdyby jich neopatrný hladovec snědl víc, zahubí ho, pomalu, ale jistě... A proto je teď potřeba sejmut masku příjemného mladého muže a ukázat, co je pod ní. A když Solitai neuteče? Ale uteče.

Soustředil se, hleděl do země. Slyšel, jak na něj dívka mluví, byla v tom něžná výčitka. "Proč jsi říkal, že tě neznám? Já tě přece znám! Nedovolím ti odejít! Mám tě ráda, a ty mě také, vím to!"

Zvedl hlavu a podíval se na ni. Zmlkla, protože ho uviděla. Přikryla si ústa dlaní. Nevykřikla. Byla přece princezna, a k tomu statečná dívka.

"Zapomeň na mě," řekl svým vlastním hlasem.

Víc už Solitai nevydržela. Vyskočila a utekla, dupajíc po kvítcích travic, neboť pro slzy neviděla na cestu.

* * *

Taldri opustil palác pěšky a bez loučení. Zastavil se jen v Otapině domku, s tím se rozloučit chtěl. Ke svému velkému překvapení tam našel Noramu. Prostě otevřela dveře a pozvala ho dál. V kuchyni bylo

uklizeno, na stole stál džbán s vodou, vedle něj džbán s vínem, mísa s křehkými plackami.

"Čekala jsem na tebe," řekla Norama a zářila právě tak, jako tehdy v chodbě zylqualarského vězení. "Věděla jsem, že přijdeš."

Neměl na to co odpovědět, a tak jen usedl ke stolu a odpočíval. Norama mu nalila víno, vzal si pohár a upíjel a na nic nemyslel. Nehlídal svou tvář ani náladu. Norama zamžikala, když to objevila, ale její výraz se nezměnil. Vyslechla jeho plány, přikývla, jako by bylo úplně samozřejmé, že se k němu připojí, přesvědčila ho, ať stráví ještě tuto noc v Broweldu, a v noci tiše ulehla vedle něj a přiměla ho, aby se s ní miloval. Nedalo jí to moc práce. V tu chvíli jí sice nebyl nějak zvlášť vděčen, ale ráno se po dlouhé době cítil znovu jako muž a poutník, vzbudil ji a prohlásil: "A jdeme na Marchor, Hned."

Neptala se na nic a poslechla ho jako svého velitele. Tou dobou už je mistr Elmiraltha a jeho nový žák Aiwe netrpělivě vyhlíželi.